
ПРОБЛЕМИ НОРМАТИВНО-СТАЛОГО ПРОЄКТУВАННЯ КУЛЬТУРОЗНАЧИМОЇ СФЕРИ ПІД ЧАС ВІЙНИ

Ільницька Любов

DOI <https://doi.org/10.30525/978-9934-26-539-6-19>

ВСТУП

Культурозначимі процеси соціокультурного спрямування слугують показником осягненого колективного розвитку крізь виконання перевищеного очікування стратегічного кризового управління. Вага слушного розповсюдження ідейного змісту воєнної готовності, при узгодженому комплексному наповненні, відображає різнополюсність результативної стратегічності при відносному балансі вже укладеного до повномасштабного вторгнення сталого плану втілення ареально-ланкових відділів культурного підпорядкування місцевого значення. Це оприлюднює важливість аналізу законодавчої системної основи, що впливає на службово дотриманий зміст регламентування галузі з переіндексованим способом системної відповідальності. Активний орієнтир оприлюднення викликів у організованих заходах, що відбивають загально укорінений баланс державницького нагляду, відлунує характером нормативного включення у функціональну приналежність зовсім іншої стимулюючої просвітницької необхідності демонструвати у підпорядкованих об'єктах культурно-мистецького призначення не емоційний зміст багатозначної творчості, а запит історичної ваги по відношенню до безпекової та мілітаризованої приналежності питомої вимоги підтримувати державницьку позицію міцного опору. Важливим залишається управлінський характер системних зв'язків збереження виведення нормативного нагляду документотворення у тих же межах персоніфікованої відповідальності. Актуалізація цього відомчого змісту, на рівні культурної об'єктивації організаційного виміру, відображає збережену збалансовану узгодженість, що була сформованою у довоєнний час затвердження планового сходження до реалізації поступальної мистецької мети

цивілізаційної органічності, з підкресленим визнанням причетності до світового еволюціонування закономірного творчого різнопланового насичення.

Обставини зовнішніх викликів, що обмежують заданий вектор планового проєктування стабільної пролонгації нарощування науково-технологічного обсягу інноваційності, спричиняють редукціонізм будь-яких рішень до осьового параметру набутого державницького підходу наріжної актуалізації обачного поступу впровадження.

Інваріанти проведення реконструкції багатофункціонального схоплення полімодальних значень вивірення оптимального курсу нормативно-сталого проєктування, при стратегічно-інтерпретованому проведенні аналізу супутніх важелів цілепокладання, виявляють доступність державницького розкриття первинно закріплених складових неухильного дотримання узгодженого превентивного задіяння «формуючої наріжності» додаткового унормування нестандартного проходження періоду екстреного реагування на підступні виклики війни в управлінні, з уважним наголошенням на багатозначності закладених дороговказів основного напрямку виконання культурозначимої програми базового підпорядкування перевіреної конструктивності.

1. Складність нормативно-сталого проєктування положень культурозначимої сфери в обставинах війни

Ставлення до загрозливих впливів війни на рушійні сили державотворення обумовлюється ризиковими обставинами критично виникаючих потреб у всебічно переформатованому набутті обмеженого вибору управлінських напрямків перекоординації у відповідності до нагальності. Оскільки стратегічна місія сприяння повсякденному нарощуванню гарантованих можливостей проявляти найкращий людський потенціал для примноження вагомого ресурсу країни перенаправляється на формування опору та боротьби, то типізоване призначення складання документизованої нормативності для функціонування упорядкованої визначеності вже не є пріоритетним масштабним планом управлінської роботи. Таку редукцію до статутної пропорційності втручання у хід протиескалаційного навантаження на визначену систему проєктно-нормативними уточненнями потрібно додавати до кожного масового зовнішнього виклику, що потенційно може диверсифікувати структурність гнучкої усталеної модуляції системності. Альфа і омега моніторингового рівня оприлюднення дотримання ефективного функціонування системи, навіть у мирний час, оптимальності залучення процесів нормативного проєктування – це

баланс зорганізованого положення системності, коли «внутрішнє середовище визначають внутрішні фактори»¹ і навпаки. Отже, нормативність проєктних рішень закріплює очевидний взаємозв'язок рушійного сенсу узгодження положень та підпорядкування заданих процесів руху системи. Довгоочікувані політичні рішення, що пов'язані із зовнішнім впливом, переходять на рівень складання уніфікованої проєктності нормативного ряду лише після накопиченого внутрішнього ресурсу доєднання до вже збалансованого організаційного розгалуження. Тобто, під час воєнного стану такий планомірний інструмент корегуючого налаштування, наприклад, на інформаційну інноваційність оптимізації управлінських важелів, лише підкреслює впорядкований устрій реагування на актуальний цивілізаційний запит, що сприяє поліпшенню потенційної якості господарювання. Проте, під час воєнної агресії, яка для витривалості системності оцінюється посилюваними зовнішніми факторами підвищеної небезпеки, такий перспективний напрям внутрішньої роботи, як нормативно-стале проєктування, ускладнює швидкісне схоплення вже не стільки у класичному розумінні факторів, як зовнішніх викликів, а вже пригальмовуючих ситуативних епіцентрів постійного реагування цілісних поступів внутрішнього середовища організаційної моделі.

Зазначений супровід нез'ясованих наслідків апелювання до нормативного проєктування при зовнішньому натиску з небезпекою для усіх мешканців країни посилює вірогідність стабільно існуючої непрямой дії факторів дестабілізації системної узгодженості. Рівень зовнішнього впливу, як стабільного показника спроможності застосування внутрішніх факторів не для воєнного стану, аспекти сталого управління проявляють спосіб реагування на події, що входять до кола державницьких інтересів. Також до непрямих дій зовнішнього середовища, у корегувальній площині постійного зацікавлення, безпосередньо мають прикладне відношення, як формулюють цю модуляцію змінювальних факторів цивілізаційного відбору О. Кузьмін та О. Мельник за диспозицією «соціокультурних обставин»². Це широке умовивідне вирішення, хоча би показників «кореляційного реагування», полягає у цивілізаційних маркерах руху мистецтва, або складових художнього вектору повноцінного розвитку, до якого відноситься, наприклад, і колірна сутність. Таким чином, соціокультурні обставини відображають гнучкість системного реагування у прийнятті зворотної відповіді у бік нарощуваної на світовому рівні мистецької місії встановленого балансу інтересів та потреб кваліфікованого змісту перспективного навантаження на функціональні

¹ Кузьмін О., Мельник О. Основи менеджменту. Київ: Академвидав, 2007. 464 с.

² Там само.

кореляти взаємодіючого партнерства. Саме заходи поетапного застосування нормативно-сталого проєктування у культурозначимій сфері, зазвичай у рівномірній площині міжнародного партнерського погодження, пролонгують «превентивно okazіональний поступ» замість характерного мистецького розкриття колаборативного відтворення «світового принципу культурної співмірності». Відтак, у 2022-му році відбулося дивовижне визнання кольорів державного прапора України на високому світовому рівні, важливо також, що це реалізувалося під час жорстокого початку повномасштабного вторгнення. Проте, тодішня зовнішня ініціатива-підтримка на актуальному рівні України від Міжнародного Інституту Кольору не знайшла внутрішнього підхоплення та своєчасної культурозначимої відповіді у рамках сталого принципу глобального партнерства, окрім кольорознавчого пріоритету науково-педагогічного ініціювання особистісного спрямування задля потрібного братерського потискання знакового схвалення спеціалізованих досліджень цього напрямку³. Яким же нормативним проєктуванням слід було визначати ступінь зрозумілого й патріотичного внутрішнього схвалення, якщо жодна мистецька інституція не підтримала науковий відгук на випередження науково-експериментальних культурних проєкцій при обов'язковій на даний час зовнішній заявці непрямого цивілізаційного впливу конкурентного визнання кожної країни на оприлюднення культурних позицій власної міжнародної своєрідності у топовому кольорі, затвердженому за правилами класифікаційного міжнародного впорядкування? Цей історичний випадок пригальмованого озирання, при невпевненому розумінні зовнішнього ініціативного наміру, розкриває характерний плин стабільного культурозначимого прийняття, навіть не рішень, а фактів важливого, співмірного з іншими країнами необумовленого значення зовнішньої дії соціокультурних обставин, при рівномірній кореляції сталого цивілізаційного руху вперед. Зрештою, неочікувана та невідчутна реакція з приводу присвоєння українським кольорам всесвітньо культурозначимого статусу на внутрішньому системному сприйнятті сформувалася, скажімо, як «непрямий заохочувальний намір», який застигнув і проявив непідготовлений потенціал слухних факторів уваги та заклику до міжнародної культурної програми підтримки у нетривіальну площину константного та наздоганяючого мислення внутрішньо колективного схвалення кольорознавчої ініціативи, слушне вивчення якої ніхто системно не надавав консенсусно схвальної норми підтвердження. Таким чином, проігнорувавши зовнішній

³ Ільницька Л. Комунікативно-виховне значення часово-символічного підходу до розкриття специфіки кольорознавства. *Перспективи та інновації науки. Серія «Педагогіка»*. № 4(9). 2022. С. 133–143.

ініціативно-невимушений запит специфічного колірно-культурологічного діалогу, тим самим, відсунувши внутрішній ступінь у цій рідкісній та напрочуд сучасній царині до непримітного висвітлення вузько фахового рівня, зона рівноцінного наведення міжкультурних мостів, як міжнародного конкурентного поступу посиленої уваги, залишилася у вакуумному дезорієнтирі. Тому, із значною зупинкою у часі, опісля затвердження поза нормативними міжнародними правилами українських патріотичних кольорів, як особливих для колірного збереження історичних якостей боротьби за свободу, масова внутрішня увага окремих корпоративних груп до невідомих функцій кольору, як впливового вектору прояву зовнішньої консолідації, вийшла із поля зору набутого діалогу культурного взаємообміну. Відтак, внутрішня ініціатива постійного дублювання ключових термінологічних складових кольорознавства у публічному мовленні, художній творчості з нарощуванням виставкових та видавничих заходів під час воєнних дій, та без потрібного поля фіксації доцільної приналежності пізнавальної основи кодифікації вузькопрофільного контексту, підкреслювала все той же утворений дисбаланс пропущеної відповіді на невідомий для нашої культури зовнішній відгук захопленням мужністю у вигляді колірного схвалення в акцентуванні на патріотичному сприянні представленого еквіваленту розуміння сталої платформи українського розвитку. Назви деяких експозиційних заходів, що відбувалися під час перших років повномасштабного вторгнення «Колір має мрію», дві виставки «Екзистенція кольору», «Поет кольору Г. Світлицький», «Колір як мова», «Почути колір» вказують на випадкові уявлення певних творчих груп з приводу показового тлумачення вже давно сформованого класичного та непорушного знання про колір. При таких умовах недосвідченості, збирається суперечлива площа накопиченого внутрішнього матеріалу, що демонструє на зовні часткові або вибіркові варіації суперечливості у колірному контексті сформованої даності. Тобто, очікувати зовнішнього відгуку резонансного мистецького діалогу в цій площині колірної різноманітності, при вивернутому витлумаченні усталених колірних норм, вже буде складно.

Тим не менш, в рамках історико-мистецтвознавчого аналізу, встановлюються підтвердження, що періодично виникали етапи антиконсенсусного ставлення до застосування незмінно-сталих колірних положень, як показників естетичного налаштування на реалізацію закладеної у кольорах гармонії у системній єдності. Перегини відтворення стереотипного дисбалансу поширення «колірних диспропорцій» італійський дослідник Бруно Мунарі у 1960-х роках XX-го століття зазначає наступним чином: «існували періоди, коли всі кольори були

тьманими; періоди, у яких присутньою була вся кольорова палітра, періоди, коли вона зводилася до трьох-чотирьох кольорів, у наш же час завдяки хімії, пластмасам й іншим винаходам у сфері кольорів панує хаос»⁴. Однак, цей характерний перебіг виведення на повсякденну орбіту кольорів не позначався спробами змінити продуктивну основу професійного спілкування з приводу колірної місцезнаходження, з намаганням сполучати теоретичну складність обґрунтування рідкісного колірною напрямку наочного розуміння, наприклад, з особливостями комунікативності колірною сходження, з виставковим процесом індивідуальних мистецьких набутків. Разом з тим, вітчизняні нововведення у царині розвитку кольорознавства, залишаючись внутрішньо невизнаними, однозначно не координуються у світовому просторі цього напрямку думки. Таким чином, український винахід «кольоропису» Флоріана Юр'єва міг би слугувати безпрецедентним провідником до міжнародного цивілізаційного зібрання відкриттів колірною бачення. Натомість, залучаючи проєктно-вершинну мету «кольоропису» до «творчопису» та «словоопису» поза науково-творчими досягненнями Флоріана Юр'єва, урозриві поколінь все той же системний дисбаланс, але законсервованого структурного рівня проявляє відкидання перспективного проведення моніторингу стратегічних зацікавлень для успішної пролонгації культуророзначимого зовнішнього діалогу з конкурентним вдивлянням у програму майбутнього креативного розвитку людства.

Відтак, наголошуючи на непрямих впливових діях світової спільноти в ініціативній зовнішній підтримці, які привідкривають реальний внутрішній механізм скерованого відгуку на міждержавні культурно-препозиційні наміри, попередньо обґрунтованих на прикладах застосування кольорознавчих сталих норм у вибіркових внутрішніх диспропорціях з вибірковими реакціями на зовнішні дії. Таким чином, протилежне цивілізаційним підходам витлумачення природи кольору, з додатковим непрямим нахилом заперечення істинного положення речей, відсторонює пріоритетні норми підтримки потенційно зацікавлених для європейського культуророзначимого рівня фахових ідей високого внутрішнього потенціалу партнерського привернення уваги. Вочевидь, що зрозуміла складність зовнішнього середовища у кожній конкретній культуророзначимій ситуації дескриптується за сталим галузевим показником функціональної своєрідності. Проте, ініціативна площина зовнішнього пріоритету надання кольорам українського прапора особливої ваги, при затвердженні статусних координат під час воєнних дій, вказує на такі характеристики, як «рухомість та динамічність зовнішнього середовища», але внутрішня непослідовність розкриває таку характерну рису, на яку звертають увагу

⁴ Munari B. *Arte come mestiere*. Editori Laterza. 1966. 220 p.

О. Кузьмін та О. Мельник, як «невизначеність зовнішнього середовища»⁵. З приводу площини невизначеності, яка виявляє протилежну пропорційну оцінку на непрямі позиції фактора адресної екстраполяції, то системне налагодження «балансуючих домінант» відтворює амплітуду наближення і відсторонення до зони очікуваної результативності, що пролонгує сталий ресурс культуро-обмінюючого винайдення ефективної схвальної оцінки на відтерміноване повідомлення симетричного корегування. Зокрема, невизначеність зовнішніх проявів на проєктному рівні має конструктивно, все ж таки, планомірно і творчо окреслюватися на сталому виведенні розвитку глобального партнерського діалогу спільного, в тому числі, колірною оприлюднення набутого візуального досвіду, але це впорядкування консенсусного типу повинно не нормативно встановлюватися у фазах закріплення проблемної культурозначимої ділянки за нарощуваними факторами обумовленого впливу, а відкорегувати пріоритетне коло інтересів вище ситуативного наміру підхоплення константності незаповненого колірною змісту. Слід зазначити, що системна недовомленість стосовно культурозначимих питань, призводить до концентрованих перекоординацій важливих зовнішніх ініціатив у неоднозначну сферу різнорідних показників, ймовірно випадкового підсумку, а не «когерентного результату» розширення сталого потоку взаємодіючих культурних векторів підхоплення системних інтересів країни, саме якій, можливо при вчасному схваленні, поширювали би ключові значення зовнішніх нагальних військових пріоритетів в цілеспрямованому контексті довгострокового культурного рівня міжнародного визнання.

2. «Стратегічна інтерпретація» нормативно-сталого аналізу сучасного українського мистецького досвіду

Оптимальне налаштування системності корелюється з очевидним встановленням конгломеративної оцінки воєнного повсякдення з виразним способом застосування стратегічного унормування правил організаційного способу доцільного дотримання ресурсних чинників сталого розвитку. Всеохопність культурозначимого сегменту демонстрації державницького підходу до вагомих вирішень абсолютно рівнозначно, без дистанційної переадресації протокольних нормативних доручень, здійснює первинні значення внутрішньої наріжності з таким виразним сенсом, якого дотримувався багатозмістовний мистецький проєкт «Маріуполь нескорений», де сталість винайденної реалістичної образотворчої стилістики увійшла до перспективного багатоголосся правдивих тверджень резонансного типу нормативно-сталого виміру

⁵ Кузьмін О., Мельник О. Основи менеджменту. Київ: Академвидав, 2007. 464 с.

ідентифікаційної фактологізації історичних поневірянь масштабної ретрансляції злочинів терористичної ворожості. Відтак, оприлюднення мистецьким способом колосальності ареального знищення сталого культурного розвитку міста Маріуполя, із супутнім економічним вмістом зумисного нав'язування дезорієнтирів у актуальному творчому підході, розкривають представлене у дослідженні авторське термінологічне винайдення – «стратегічна інтерпретація нормативно-сталого аналізу мистецького досвіду». Цей умовивід торкається того видовженого екстраординарного контексту конкретизованої базисності, коли зв'язок фактів війни та закарбованої мистецьким чином об'ємності впливає на гучний модус пам'яті про стратегічний плин незабутнього відгомону масової жертвовності. Загальнозрозумілий розгляд, здебільшого живописними наголосами на неподібності горя, здійняв прямий контактний епіцентр споглядання тривалих випробувань нечуваного та продуманого знуцання над неозброєним населенням до високого рубікону розуміння невідворотності руйнувань війни. При цьому, культурозначима тема кольору в даному виставковому інваріанті не анонсувалася як координатна складова зазначеного багатозмістовного виміру проєктної інтерпретації «Маріуполя нескореного». Технічна своєрідність представлених творів наголошувала на унікальній епохальній тематиці, без експериментального фокусування на вібраційних значеннях кольору, який використано у класичному живописному сталому ставленні до художньої майстерності. Отже, високий професійний рівень мистецького досвіду у різноманітті імен, навіть без навченого баухаузного методу розгляду кольору, як самостійного інструменту креативного звернення до показовості інтерпретаційності, стратегічно розгорнув перед глядачами з різних країн світу історичні українські зразки напрацьованої стилістики відкривати складні розбіжності у світоглядному наповненні європейського зовнішньополітичного партнерства. Така культурна фіксація сталого розвитку мистецтва у відповідних світових зацікавленнях визначати для просвітленої зарубіжної аудиторії не зображувальний пошук незвичної подачі для трагедії, а зрозумілим мистецьким набутком окреслювати пропозицію увіходження до продовження образотворчої традиції передавати біль втрати на унікальних виставкових прикладах додала проєкту «Маріуполь нескорений» зовнішньополітичного наголосу з можливістю відображати епопейність невгамовного тиску війни у сталому вимірі моральної ввічливості перед полеглими. Це закріплювальний зовнішньополітичний еквівалент, скажімо, ракурсного розповсюдження збалансованого предикату сутнісного змісту державницького усталеного виведення прозорості об'єктивізації порушених мирних угод поза

рамковим обміном партнерськими позиціями. Культурозначима основа екстраполяції в умовах воєнної агресії слугує однією з «продуктивних рудиментних» координацій нормативно відтермінованих традиційних планових мистецьких започаткувань у зв'язку з непередбачуваним досвідом тривожного впливу несприятливих загрозливих обставин довготривалого стискання звичних форм підготовки до усталеного узгодженого ритму культурного життя.

Вектор актуалізованого розвитку, з огляду на воєнну ескалацію у культурній площині, має випереджати накопичену запрограмовану планомірність. Суспільно орієнтовані чинники представлення закономірності поміркованої тривалості в умовах кризового існування мають субстанціонально консолідуватися у нормативності систематизованого реагування на первинно нагальних розпорядженнях дотримання безпекових вимог. Проте, культурозначиме проєктування в обстановці нарощуваної безпекової відповідальності на практиці випадково реалізованих виставкових сегментів, в тому числі колірного сенсу, розкриває незафіксований процес можливих ініціативних положень в ситуативних умовах змінюваних обставин. Хаотичність прийнятих рішень у представленні розбіжних, вочевидь незапланованих проєктах танцюючих чи співаючих кольорів, як наприклад «Хакі – це новий рожевий», в умовах війни виявляє бентежну дезорієнтованість культурного сектору: не оволодіння пропозиціональністю доцільної належності до ціннісного запиту населення у адекватній світоглядності мистецького спрямування. Разом з тим, виявилася тенденція орієнтування на смак та думку обмеженого кола спеціалістів, які демонструють не оволодіння сучасними візуальними умовиводами, технологіями використання специфіки міждисциплінарного знання достатньо типового для західного світу, випростовуючи на авансцену випадкові змісти незаглибленої ідентифікації віддаленої від зображення умовної форми вербалізації згрупованих морфем. Відтак, у такому неконструктивному для розвитку суспільних взаємодій випадку трапляється тривожне імітування професійної культурозначимої роботи з пагубним виявленням девіантності нормативного входження ціннісного рівня нагальності, що у підсумку розгортає відходження від теми війни у мистецькому сенсі. Відсторонення культурозначимої сфери від збереження на сталому рівні підтримки соціальних функцій раціонального видобування ресурсного обсягу, в тому числі й для мистецьких проєктів, системно й розгорнуто досліджує видатний український державник у сфері освіти Петро Таланчук: «Наразі образ сучасної цивілізації являє клубок суперечностей, у якому переплелися найвищі досягнення інтелекту, науково-технічного прогресу з найбезглуздішими

способами марнотратства. І все це замішано на жорстокій та цинічній байдужості до нещасних голодних і хворих, припудрено намаганням високим мистецтвом діставатися до найпотаємніших закутків людської душі, а водночас продовжувати жорстокість. Цей шлях веде в нікуди»⁶.

Знову ж таки, попередня, до повномасштабного вторгнення, планова сегментна робота з концептуальними підходами в мистецтві в установленому режимі пошукового нарощування знакової відповідності західним зразкам не включала у себе значні напрацювання колірного наголошування, як самостійного для виставкової програми нетипового для нашої культури абстрактного інструменту багатозначності. Отже, тривка відсутність досвідного опанування спеціалізованих візуальних принципів замасштабувала незбагненні помилки на різних рівнях культурної роботи. Війна, з нестабільним способом отримання спеціалізованого знання, проявила той рівень культурного включення колірної специфіки, яка обмежено існувала у довоєнний час. Окрім того, у зв'язку з відсутнім комплексом базової предметної дотичності, на перший план увійшло ситуативне утворення доданої атрибутивності з деструктивною площиною негативного та неіснуючого культурного контексту ментального супроводу. Так, Світлана Ройз та Діана Ключко одночасно оприлюднили неіснуючу логіку кольорів – з депресивним показником й однаковим інформаційним позначенням. Вибіркове розуміння усталених процесів у сфері культурозначимого сходження теж, між іншим, проявляє «наздогоняючий плин несформованого розвитку», що у режимі стихійного розгойдування безпекового неспокою задекларує дублювання стабільних показників економічного спаду.

У цьому окресленому контексті, при обмеженні життєвого визначення стабільності, сфера незалежних культурних інституцій мала би екстраординарно продемонструвати не ексклюзивність вибірково значимих художніх інтересів, а прикметну професійну освітню схильність до ентузіазму при різних нестабільних поведінкових умовах корегування колективного виведення розбалансованої неувважності до фокусування на вивченні предметної універсальної нормативності, що у подальшому призводить до спеціалізованого мистецького поглиблення. Проте, навпаки, виокремлення посеред ціннісної узгодженості позасистемних якостей ситуативної корпоративності, навіть при всеукраїнських науково-освітніх форумах з обговорення воєнного впливу на культуру, розкриває камерний інтерес одновимірного бачення відмежованого результату від суспільного блага. Яким чином до «Трансформації гуманітарної сфери та культурного простору під впливом

⁶Таланчук П. Катехізис Українського Відродження. К.: Університет «Україна», 2018.

війни»⁷ варто відносити, як зазначено: «мистецькі практики як засіб подолання правди війни», «прояв тілесності під час війни», «гендер жіночих голосів» при суперечливості інтермодальних питань, що також поставали до повномасштабного вторгнення з апробацією однотипних сенсів, але які не досягають культурозначимої дієвості під час історичних випробувань та не просувають у повній мірі зовнішньополітичний фактор спрямованості.

Разом з тим, стратегічна інтерпретація при нормативному аналізі розглядає реалізованість певних творчих продуктів, яка відбувалася окремо від культурозначимої мети, що за сталою програмою ціннісних основ не відокремлюється від зовнішньостратегічної передбачуваності. У таких випадках неадекватність випадкових візуальних внесків до сталого комплексу суспільного розвитку, при дотичності корпоративного підхоплення розбіжних ціннісних еквівалентів з самостійним навантаженням не існуючих освітніх функцій в рамках затверджені профільної галерейної роботи, як це відбувається наразі у деяких мистецьких центрах, що не зводяться до суспільних потреб актуалізованого роз'яснення принципів наведення стабілізуючої фіксації, у підсумку підкреслює девіантний бік пристосування без розуміння предметної платформи подальших культурозначимих кроків з перспективою нормативно-проектного продовження на системному рівні цілепокладання. У цьому інваріанті, свідоме втілення уникнення перспективної тематики нагального значення, де би проектування стало бачення змістовності, а не контроверсійності, було би принагідно обговорено у продуктивному форматі запобіжних заходів, розгортає розбіжність конфліктного кута перебільшеної корпоративної інертності: «такі конфлікти також породжують сильну потребу у вираженні, що веде до інновацій і необмеженої художньої творчості»⁸. Це твердження презентувало видання фотографічного плану, де істотний вплив артхаусного мейнстріму відокремлено від культурозначимої стратегії побіжно демонструє відхилення від нагальної функції наголошувати на геостратегічній місії за будь-якої можливості зазначати важкий шлях усього українського народу під час терористичних атак, але, заздалегідь упевнено впровадило власну проєкцію, коли при змінній координації сталості «вибір робіт фотографів, відібраних у цей проєкт ґрунтується на подвійному спостереженні: з одного боку висвітленні спільної для них образотворчої гармонії, а з іншого боку, взаємодії між цими роботами

⁷ «Ucraina Libertatem»: збірник всеукраїнської науково-практичної конференції. Львів, 2024.

⁸ 100 contemporary Ukrainian photographers. Латвія: Form publishing, 2024.

як безліч штрихів, кольорів на палітрі художника»⁹. Однозначність переміщених характеристик кольорознавчої гармонії, з художньо-образотворчим гатунком до візуальної ідеї самодостатньої фіксації реальності, висвітлює жанрово-видове неузгодження у нехтуванні мистецьким унормованим чином реалізації проєктів.

Отже, довгостроковий проєкт в осередках скупченого корпоративно дозвілєвого рівня отримання прибутків в умовах війни, із можливим самобутнім профілем корисного використання людського, з мистецьким змістом обдарованого ресурсу, у більшості випадків залишається без оприлюднення покладеної на нього суспільнозначимої довіри. Одномоментні випадки пошуку, через навіювані концепти не вивченого кольорознавчого, терапевтичного, тим більше, військового знання, передбаченого цілеспрямованим нормативом цивілізаційного набутку, оприлюднює зволікаючий темп незапроєктованих і непослідовних культурних маневрів. «Все це причинно-наслідкова множина подій, яка, як відомо із практики, ніколи не сприяла локальній чи планетарній стабільності»¹⁰. Прихильність до конфліктного виправдання нереалізованості актуальних суспільних сенсів лише зазначає стратегічну необхідність у продуманому здійсненні дієвих заходів на рівні нормативно-сталого аналізу культурозначимого спрямування, що у тандемі з ціннісними проявами суспільного розвитку, при воєнному неспокої українських реалій, стає запорукою активізації принципових зовнішньо-управлінських орієнтирів на засадах глобального партнерства.

ВИСНОВКИ

Проведене дослідження перспективного напрямку стратегічного виведення системно утворюючого бачення суспільного розвитку сталого функціонування культурозначимої сфери під час дії воєнного стану у доцільній формі сформованого вектору нормативного узгодження розгорнуто підкреслило пріоритетні виміри комплексної проблематики. Теоретично представлена складність «нормативно-сталого проєкування» на загальному виведенні утримання балансуєчого чинника скерованої стабільності у статусності консенсусних норм взаємодіючого підтвердження, при модуляції ефективності сполучного фокусування на кореляції внутрішньої каркасності до партнерських ініціатив креативної консенсусності, демонструє інваріантні підходи до нормативного застосування принципів сталості у якості культурозначимого діалогу геостратегічного цілепокладання.

⁹ 100 contemporary Ukrainian photographers. Латвія: Form publishing. 2024.

¹⁰ Таланчук П. Катехізис Українського Відродження. К.: Університет «Україна», 2018.

Прикладною основою для адресного доповнення історичної ролі повноцінної культурозначимої сталості під час воєнної агресії набула своєї дієвості статусна пріоритетна форма міжнародної оцінки внеску української бойової патріотичної позиції з оприлюдненням у 2022-му році системно-класифікаційного зразка провідного рівня для кольорів державного прапора, що мало надати майбутнім українським мистецьким проєктам стержневої планки у досяганні зовнішньополітичної мети: розповсюдження стратегічної позиції актуального значення світової підтримки. Відтак, застосування авторського понятійного умовиводу «стратегічна інтерпретація» нормативно-сталого аналізу сучасного українського мистецького досвіду» дозволило підкреслити сильні пріоритетні сторони виведення на світову орбіту українського інтересу повноцінного розуміння трагедії воєнного часу при розкритті сформованої нормативно-ціннісної взаємодії внутрішнього пролонгування воєнного змісту на зовнішній вектор міжнародної уваги, як це було представлено у проєкті «Маріуполь нескорений». Проте, термінологія «стратегічної інтерпретації» також виводить характер корпоративних розбіжностей, при втіленні ціннісних орієнтирів випробувального часу з доцільністю до сфери курьорозначимої відповідальності.

АНОТАЦІЯ

Стабілізація управлінського поля всеохопного нагляду над рушійними процесами державницького характеру регламентовано скеровується планомірними завданнями пріоритетного ставлення, які під час воєнного стану, згідно із перенаправленням до цілеспрямованого підґрунтя безпеки, підтримують «первинний план обумовленого впливу» наскрізної позиції структурної системності. Ресурсні взаємодії галузевих ланок обопільного наслідування оптимального розуміння ретельного підсилення актуальної позиції координації відображають якість сформованого видобутку управлінського контролю над прийняттям рішень у складних умовах загрозливого тривання. Інформаційно-аналітична діяльність, як основа розбудови «нормативної векторності», і не тільки під час військових дій, відкидаючи приблизність осмислення багатоверифікаційності необумовленої розгубленості, допомагає не витрачаючи час на пошуки ймовірних гатунків управлінського проектування, оптимально скоординувати проблемну слабкість лінійно тупикової сторони девіантної прокрастинації деяких культурозначимих проявів, що не дозволяє не тільки завчасно реагувати на виклики, а й готувати наступні управлінські підходи бути на висоті посеред ще більших системних навантажень від масштабних руйнувань. Слід розуміти, що міжнародна послідовність відкритості до державницького зміцнення країни у критичний час залежить тільки від дотримання врегульованого механізму внутрішнього управлінського зосередження,

без декларативності на однозначних безпекових рішеннях всезагальності, що, в першу чергу, впливають на порядок дотримання обов'язкового регламентування у повноцінному каркасі життєствердності країни. Процесуальність нормативно-сталого проєктування, як виразника позавоєнного тривання затверджені міжгалузевої бази системної скерованості, засвідчує обмірковану конфігурацію підтвердженого збалансованого руху, у тому числі при аналізі геостратегічної ролі культурозначимої специфіки презентувати країну на міжнародному рівні. Проте, нагальність обставин війни превалює над поступовим рухом нормативно-проєктної підзвітності. Аналітика узгодження незапланованого виведення даності результативного плану, на прикладі культурозначимого ресурсу мистецького змісту, демонструє реальність розбіжних точок зору на інфраструктурному рівні повсякденного споживання тієї ж нормативної позиції: без досягнення стратегічності «перекомплектованого розуміння» військового стану, як обов'язкового чинника оновленої відповідальності.

Література

1. Кузьмін О., Мельник О. Основи менеджменту. Київ: Академвидав, 2007.
2. Ільницька Л. Комунікативно-виховне значення часово-символічного підходу до розкриття специфіки кольорознавства. *Перспективи та інновації науки*. Серія «Педагогіка». № 4(9). 2022.
3. Munari B. *Arte come mestiere*. Editori Laterza. 1966.
4. «Маріуполь нескорений»: в Києві до Дня Незалежності України відбулось відкриття мистецького проєкту. URL: <https://mcsc.gov.ua/mariupol-neskorenyj-v-kyievi-do-dnya-nezalezhnosti-ukrayiny-vidbulos-vidkrytta-mysteczkogo-proyektu/>
5. Таланчук П. Катехізис Українського Відродження. Київ: Університет «Україна», 2018.
6. «Ucraina Libertatem»: збірник всеукраїнської науково-практичної конференції. Львів, 2024.
7. 100 contemporary Ukrainian photographers. Латвія: Form publishing. 2024.

Information about the author:

Ilnytska Liubov Vitaliivna,
Candidate of Philosophical Sciences,
Associate Professor at the Institute of Information Technologies,
Interregional Academy of Personal Management
2, Frometivska str., Kyiv, 03039, Ukraine